

PROLOG

HANNES KÖRDE IN PÅ DEN BREDA PARKERINGEN I HÖG FART, drog handbromsen och vred ratten hårt åt höger. Hans svarta Subaru Impreza svarade med att göra en skrikande sladd. Han kunde känna lukten av bränt gummi när han stängde av motorn, klev ur och smällde igen dörren. Alla huvuden vändes mot honom och vilket snack som än förekommit innan dog ut på sekunden när han mötte deras blickar. Som alltid.

Strålkastare på höga lyktstolpar lyste upp den mörkklagda platsen utanför köpcentret med sitt riktade, gula ljus. Ett svalt vårregn hade fallit tidigare under dagen och fick asfalten att blänka där strålarna träffade marken och bildade vaga cirklar av ljus. Doften av fukt hängde fortfarande i luften. Affärernas potentiella kunder hade för länge sedan gått hem och satt nu antingen nedsjunkna i soffan framför TV:n eller låg i sina sängar, djupt försänkta i sömn.

Natten var deras tid.

Hannes tog några steg närmare människorna som väntade på honom. Det var det vanliga gänget. Robin, Jesper, Tim, Gustav... Och tjejerna. Ett par som varit med från början och några som tillkommit när någon av killarna skaffat ny flickvän. Jesper nickade respektfullt mot Hannes medan han lyfte ölfaskan till hälsning.

Hannes höjde lätt på hakan i gensvar och svepte kisande

med blicken över parkeringens mörker. Det var kyligt för att vara april, bara någon plusgrad, men han kände det inte. Adrenalinet pumpade genom hans kropp inför det som väntade och den stickande kylan kunde inte tränga in genom huden.

”De har inte kommit än.” Robins röst hade en nervös udd. Som om han var rädd att Hannes skulle ta ut besvikelsen på honom.

Men Hannes var inte orolig. De skulle komma. Gjorde de inte det skulle de för alltid bli märkta som fega, svaga. Inget gäng han kände till skulle stå ut med den sortens stämpel. Han körde ner tummarna i fickorna på de slitna jeansen och väntade. Bakom sig kunde han höra hur de andra viskade sinsemellan och skrapade med skorna mot marken.

Tre minuter senare bröts tystnaden av avlägsna motorljud och några sekunder efter det sladdade tre bilar in på området i ett moln av ånga. De stannade ett tjugotal meter bort från Hannes och hans gäng. Bildörrar öppnades så att hög musik strömmade ut och fyllde parkeringen.

Föraren från den första bilen, en lång och kraftig kille med ojämn skäggväxt, gick långsamt emot dem medan en grupp på åtta personer höll sig en bit bakom honom. Hannes var redo för uppgörelsen. Det här var deras område, deras revir, och han var beredd att försvara det med sitt eget blod.

Den kraftiga killen drog bak axlarna när han stegade fram till Hannes med knutna nävar och bredbent placerade sig framför honom. Han stank av öl och Hannes kände ett leende ta form på läpparna. Kvällens fight skulle inte bli någon match. De flesta killar drack innan – för att ingjuta mod och bedöva smärtan. Hannes drack inte en droppe innan en fight. Det var hans strategi. Han slogs smart. Höll huvudet

kallt och beräknade varje rörelse, varje slag. Han var inte rädd för smärta.

Inte för att han var någon renlevnadsmänniska. Han skulle dricka sedan. När det var dags att fira segern.

Killen framför honom var nervös. Flera detaljer, omöjliga att avgöra för någon som var påverkad, avslöjade det. Hans hälar gungade lätt mot den skrovliga asfalten, hans nävar var krampaktigt knutna och näsborrarna vidgade för ökad syreupptagning.

”Vad flinar du åt?” Killen framför honom höjde rösten. Sedan svor han ett par gånger för att försäkra de andra om att han inte hade för avsikt att backa ur.

Hannes rörde inte en min. ”Jag ler åt att du snart kommer ligga vid mina fötter och kvida.”

Rädsla blixtrade förbi i killens ansikte. Hannes kunde se det lika tydligt som han kunde känna blodet pulsera i sina ådror. Hans motståndare såg sig hastigt om över axeln för att kontrollera att de andra inte lade märke till sprickan i fasaden. Sedan vände han sig om och spottade Hannes i ansiktet.

Hannes torkade lugnt bort loskan som rann längs hans kind med baksidan av handen. Han kostade till och med på sig ett segervisst flin innan han gick till handling. Sedan formade han högerhanden till en knytnäve och slog till sin motståndare över tinningen med full kraft. Det enda slaget fällde gängledaren till marken och fick dem som stod bakom att flämta till.

Hannes vände sig mot sitt eget gäng och höll ut armarna åt sidorna med handflatorna uppåt. De jublade, skrattade och vrålade och Hannes lät sig svepas med av känslan. Känslan av att vara överlägsen. Obesegrad. Oövervinnerlig. Den fyllde honom, letade sig ut i varje cell och gjorde att han kände sig

hög som en örn.

Robin räckte honom en öl och dunkade honom i ryggen samtidigt som det andra gänget släpade bort sin utslagne ledare. Hannes visste inte hur illa skadad han var, men det var inte hans sak att ta reda på. Det fick hans egna ta hand om.

Han öppnade bagageluckan på sin bil, exponerade de enorma högtalarna och lät musiken dunka i revbenen.

Det var dags att fira.

1

JULIA LADE EN SLINGA AV DET RÅGBLONDA HÅRET BAKOM ÖRAT, lutade sig fram över bordet och räknade ihop poängen med en koncentrerad rynka i pannan. I bakgrunden hördes gitarrbaserad musik från någon skiva med Casting Crowns på låg volym. Hennes blick gled över bokstäverna på spelplanen innan hon tittade upp med ett triumferande leende på läpparna. ”Jag har vunnit!”

Isak kastade upp händerna i luften och lutade sig besekrat tillbaka på sin plats mitt emot henne. ”Du vinner alltid.” Hans bittra ord motsades av leendet och de glittrande ögonen som mötte hennes.

Katja gjorde ett halvhjärtat försök att dölja en gäspning bakom handen. Hon använde teskeden till att prövande hacka på resterna av kladdkakan som för länge sedan stelnat till en mörkbrun, oätlig klump. ”Är det någon som vill ha mer av den här innan jag sätter in den i kylan?”

”Släng den i soporna istället.” Julia rynkade på näsan och kontrollerade klockan på mobilen. En liten ruta på skärmen uppmanade henne att ansluta telefonen till laddaren. ”Det är fem timmar sedan den var färsk. Vem skulle få för sig att äta den nu?”

Katja ryckte på axlarna för att visa att möjligheten fanns, reste sig från bordet och tog formen med kladdkakerester

med sig. Julia började samla ihop alfapetbrickorna och Isak skyndade sig att hjälpa henne. Deras fingrar snuddade vid varandra ett par gånger, men Julia låtsades inte märka det. Det var något som långsamt gått upp för henne den senaste tiden, att Isak var intresserad av henne. Först hade hon intalat sig själv att det var inbillning, men de små incidenterna hade blivit fler och allt mer övertygande.

Varje gång hon kastade en blick åt han hans håll tycktes han betrakta henne och de tillfällen då han råkade röra lätt vid henne hade blivit för många för att vara rena sammanträffanden. Om hon tog sig an en praktisk uppgift visste hon vem som skulle erbjuda sin hjälp innan hon hunnit be om det. Att Isak var intresserad av henne på det sättet hade lett till ännu en insikt, en som pressade henne mer för varje gång de träffades: hon måste komma underfund med vad hon kände för honom.

I ögonvrån kunde Julia se hur Tilde och Simon viskade lågmält med varandra vid andra änden av bordet. Som om de var ensamma i ungdomsrummet och de andra inte där. De hade varit ett par i två månader nu.

Det var nästan tre timmar sedan tonåringarna gått hem, men ledarna för kyrkans ungdomsgrupp satt ofta kvar på fredagarna. Spelade spel, åt fikarester, pratade, hängde. Alla fem hade växt upp i kyrkan, avancerat genom de olika barn- och ungdomsgrupperna och slutligen själva tagit den frivilliga rollen som hjälpledare för tonåringarna. Ett uppskattat val i församlingen eftersom nya ledare alltid var ett skriande behov.

Julia sköt ut sin stol, ställde sig upp och flätade ihop fingrarna för att sedan sträcka dem högt över huvudet med en gäspning. Hon skakade på benen för att få blodet att rinna till och rätade ut ett par skrynklor i blusen. Sedan lade hon

locket på lådan med Alfapet och gick bort med den till hyllan där de andra spelen stod prydligt staplade på varandra. När hon gick tillbaka till bordet för att hämta sin mobil upptäckte hon att Isak försökte fånga hennes blick. Hon tittade upp på honom.

”Behöver du skjuts hem?” Hans röst var hoppfull där han stod med händerna på ryggen till stolen han suttit på.

Hon skakade på huvudet, medveten om att han inte skulle uppskatta svaret. ”Nej, jag tog bilen.”

Besvikelsen i hans ansikte var tydlig och Julia kände ett stygn av dåligt samvete. Hon ville inte göra honom ledsen, avskydde att göra det. Isak var en fin och bra kille på alla sätt och sedan hon förstätt att hans vänskap gått över till något djupare hade hon rannsakat sig själv för att ta reda på om hon skulle kunna känna likadant. Det självklara svaret lyste med sin frånvaro. Ibland tänkte hon att de känslorna skulle kunna finnas där om hon bara ville det tillräckligt mycket. Om hon bara tillät sig själv att se honom på det sättet.

Julia lade huvudet på sned och betraktade hans gröna ögon som skymtade fram under en tjock askblond lugg framkammad i pannan – en avsiktlig retrofrisyr. Hon tog in hans välbekanta långsmala kroppsbyggnad och stora fötter. Trots att han hunnit fylla tjugooett, och var ett år äldre än henne, såg han fortfarande ut som en tonåring med sina djupa smilgropar och för stora t-shirts. Det gav ett sött, pojaktigt intryck och flera av tonårstjejerna i ungdomsgruppen följde honom med blicken på fredagskvällarna.

Julia kunde förstå dem. Och förmodligen skulle ingen bli särskilt förvånad om hon och Isak blev ett par. De hade känt varandra sedan de var barn och hon räknade honom som en av sina närmsta vänner. Att bli intresserad av honom

borde gå lätt.

Julia log mot Isak för att lindra hans besvikelse över den uteblivna skjutsen. ”Men tack för att du frågade. Det var omtänksamt.”

Hans ansiktsuttryck fick tillbaka något av det hopp hon sett hos honom så ofta på sistone. Hoppet om att hon skulle bli hans.

Katja kom tillbaka från köket och gav Julia en snabb kram. ”Jag är dödstrött,” meddelade hon på sitt vanliga rättframma sätt. Hon gjorde inget för att dölja sin gäspning den här gången. ”Jag åker hem nu. Ha det.”

Katja höll upp handen till avsked utan att vända sig om medan hon släntrade ut genom kyrkans dubbeldörrar. När hon försvunnit utom synhåll såg Julia på Isak igen. ”Jag ska också dra mig hemåt. Du?”

Isak kastade en blick över axeln och lyfte ena ögonbrynet. ”Jag tänker inte stanna ensam kvar med kärleksparet om det är det du undrar.”

Julia fnittrade till och vinkade sedan med handen mot Tilde och Simon. Hon höjde rösten för att de skulle höra henne. ”Vi åker nu. Hejdå.”

Paret tittade förvånat upp, som om de först nu upptäckte att de andra inte satt vid bordet och spelade längre. Tilde kom på fötter och gick bort till Julia för att ge henne en kram. Hon strök sitt långa mörka hår bakom öronen med ett leende som tycktes be om ursäkt för att hon varit så frånvarande under kvällen.

”Vi ses.”

”Det gör vi.” Julia nickade både mot henne och Simon innan hon gick mot dörrarna tillsammans med Isak. Utanför kyrkan var det kallare än hon väntat sig, kanske till och med

nollgradigt. Det enda som lyste upp den nattsvarta aprilhimlen var ljuset från de strategiskt utplacerade gatlyktorna och ett fåtal stjärnor som tindrade mellan de mörka molnen. Julia rös till av den råa kylan och slog armarna om sig.

Isak höjde handen som om han var på väg att lägga armen om henne, men ändrade sig halvvägs. Han stoppade ner händerna i fickorna istället. ”Är du okej?”

”Ja.” Julia pekade mot parkeringens skuggor. ”Min bil står där borta. Om en kvart är jag hemma i värmen.” Hon gav honom ett försäkrande leende.

Isak tvekade ett par sekunder, kanske för att han ville säga något mer. Till slut släppte han ut en låg suck. ”Okej. Ses, Julia.”

Hon sa ett snabbt hejdå och joggade bort till bilen som lydigt väntade på henne i parkeringsrutan. Julia låste upp, hoppade in på förarsidan och vred värmereglaget till max. Inte för att det skulle göra någon skillnad förrän motorn gått en stund och blivit varm, men ändå. Hon gned handflatorna mot varandra och blåste fuktig ånga mot dem. Huttrande startade hon bilen och backade ut med fingrarna om den kalla ratten. Som vanligt hade hon varit för optimistisk när hon gått hemifrån och tagit på sig en tunn vårjacka trots att vintern låg kvar både i luften och på marken. Det hade varit frost tre nätter av fem den här veckan och hennes mamma hade klagat över att den tagit död på påskliljorna i rabatten.

Värmen byggdes långsamt upp inne i bilen medan hon körde och Julia kände hur hennes stela grepp om ratten mjuknade. En snabb titt på instrumentbrädans digitala klocka upplyste henne om att det var närmare midnatt. Snart skulle hon vara hemma och då tänkte hon sjunka ner i sängen och sova länge. Det var lördag imorgon vilket innebar att hon

inte hade några föreläsningar att gå på utan kunde ta en välbehövlig sovmorgon.

Hon var tjugo år och gick sitt första år på högskolan, men hade fortfarande inte skaffat egen lägenhet. Istället bodde hon kvar hos sina föräldrar, i hemmet hon vuxit upp i. Hon var familjens minsting, yngst av tre, och den enda hennes föräldrar hade kvar hemma. Att vara minst hade till stor del präglat Julias liv. Hon hade suttit i barnvagn längre än sina syskon, lekt med dockor längre än dem och haft gosedjur som trängts med kuddarna i sängen ända upp till gymnasiet. Kanske var det därför valet att bli kvar hemma efter studenten känts så naturligt.

Det blev billigare att bo hos föräldrarna och dessutom uppskattade hon att ha någon att dela frukostar och middagar med. Så länge det fungerade såg hon ingen anledning att flytta till något eget, i varje fall inte förrän om något år. Eftersom de var flera som delade på matlagning, tvätt och städning fick hon mer tid över till skolarbete och att träffa vännerna i kyrkan.

Julia rynkade ögonbrynen när motorns jämna spinnande plötsligt övergick i ett ansträngt ljud. Hon kisade mot instrumentbrädans glas, torkade imman från det med jackärmen och upptäckte att mätarna börjat sjunka. En bränd lukt som inte bådade gott stack henne i näsan. Hon hade fortfarande ett par kilometer kvar hem och ville inte bli stående vid vägen i mörkret och kylan. Det gick aldrig att veta vilken sorts människor som befann sig ute vid den här tiden på dygnet.

Hon tog ett snabbt beslut att vika av från huvudleden och köra bort till köpcentret där det fanns en dygnet-runt-öppen bensinstation. När hon svängde av bad hon en snabb bön att hon skulle klara sig fram till macken, oavsett vad felet

var. Bilen hade hon fått av föräldrarna i tjugårspresent. Julia hade blivit överväldigad av gåvan, även om det var en femton år gammal Golf med rostfläckar på bakluckan och lite sned grill. Det var trots allt en egen bil och det innebar frihet. Frihet att komma och gå som hon ville utan att behöva läsa busstidtabeller eller be någon om skjuts.

När hon körde in på den mörka parkeringen upphörde det ansträngda motorljudet helt och bilen stannade. ”Nej!” Julia slog frustrerat till ratten och lutade sig fram för att se bättre genom rutan. Hon kunde inte se den härifrån, men visste att det inte var långt kvar till bensinstationen. Den låg strax efter längan av affärer hon precis nått början av. Mobilen låg i tryggt förvar i hennes jackficka, men det hjälpte inte mycket eftersom batteriet dött samtidigt som hon lämnat kyrkan.

Hon öppnade handskfacket och rotade runt efter laddaren som hon redan visste befann sig hemma i hennes sovrum. Den satt som vanligt i vägguttaget bredvid sängen, men hon var ändå tvungen att försäkra sig om att hon utforskat alla möjligheter. Inte för att det skulle hjälpa att ha en laddare så länge hon inte fick igång motorn. Nu hade hon inte längre något annat val än att kliva ur bilen och promenera bort till macken, oavsett hur sent och mörkt det var.

Vad var det för ljud? Ett rytmiskt dunkande, som från avlägsen musik. Kunde det finnas någon byggnad i närheten där det pågick en fest? Julia var inte säker.

Hon öppnade dörren och stålsatte sig mot kylan. Sedan rafsade hon till sig väskan hon slängt på passagerarsätet och klev ur. Kall vind bet henne i kinderna och hon stängde darrande bildörren efter sig. Medan hon famlade med nycklarna hörde hon ett ljud som hastigt fick henne att snurra runt. Tre mörka silhuetter lösgjorde sig ur skuggorna mellan gatlyktor-

nas skumma ljus. De var på väg mot henne och Julia kände hur hennes andetag kilades fast i strupen. Vilka var de och vad gjorde de här mitt i natten?

En snabb titt åt sidan upplyste henne om att de tre personerna som närmade sig inte var de enda på parkeringen. Ungefär femtio meter bort stod flera bilar parkerade och det hördes skratt och prat uppblandat med musik. Det var det hon uppfattat som en fest. Deras närvaro påminde Julia om en artikel hon ögnat igenom i lokaltidningen för några veckor sedan. Den om problemen med streetracing och slagsmål som förekom på flera platser i stan om nätterna.

Hon svalde hårt och lade fingrarna om bilens kalla handtag. Att gå iväg själv i mörkret med de här människorna i närheten skulle kunna vara ett stort misstag. Men vad hade hon för alternativ? Även om hon hoppade in i bilen igen skulle hon inte komma någon vart.

En av silhuetterna kom hela vägen fram till henne och med bultande hjärta såg hon att det var en storväxt kille med sliten jeansjacka. Hans gång var lätt ostadig och hon andades snabbt med väskan hårt tryckt mot bröstet. ”Min bil stannade,” hasplade hon ur sig och hörde själv hur patetisk hon lät. ”Jag ska bara...bara...”

Killen flinade, lade handen mot taket på hennes Golf och blåste ölandedräkt i hennes ansikte. Julia försökte motstå impulsen att grimasera. Hon ville undvika allt som kunde riskera att provocera de här personerna, vilka de än var. Jeansjackan vände sig till de andra två och höjde rösten. ”Bruden har motorstopp.”

De skrattade rått, som om det var något lustigt med det, och ställde sig en bit bakom den första killen för att backa upp honom. Julias andetag lät som desperata flämtningar,

trots att hon gjorde sitt bästa för att kämpa emot paniken. Om hon drog in för mycket syre skulle hon bli yr och ofokuserad och hennes chanser att komma undan skulle minska. Hon gjorde ett försök att kliva åt sidan, men jeansjackan blockerade snabbt hennes väg.

”Vart ska du ta vägen?” Han tog ett steg närmare och fick henne att trycka ryggen mot bilens sidoruta. ”Är du för fin för att umgås med oss?” Han svor ett par gånger och spotade på marken vid hennes skor.

Julia skakade ryckigt på huvudet, för rädd för att få fram något ljud.

”Tänkte väl det.” Han tog tag om håret som låg över hennes axel och drog hennes ansikte närmare sitt. Julias hjärta hamrade så hårt mot bröstkorgen att hon kände sig illamående.

”Snälla,” kved hon medan ögonen fuktades av skrämde tårar. ”Jag ska bara gå bort till bensinstationen och –”

Han ryckte till i hårslingan så att hon gav ifrån sig ett litet skrik av smärta och satte sedan sin mun mot hennes öra. Hans väsende röst skar mot hennes trumhinna. ”Du ska bara hålla käft. Inget annat.”

Julia började gråta. Hon ville inte göra det, ville inte visa sig uppgiven och svag, men hon hade aldrig känt sig mer skräckslagen och snyftningarna kom trots hennes försök att stoppa dem. Hennes kropp skakade medan tårar av rädsla letade sig ut från ögonen och ner för kinderna.

”Släpp henne, Jesper.”

En röst hård som en pisksnärt bakom honom fick jeansjackan att hoppa till och sedan motvilligt släppa greppet om henne. De två killarna som stått bakom honom backade undan och Julia andades häftigt, fortfarande tryckt mot bilen,

medan hon betraktade personen som talat.

Han hade rakat hår, slitna jeans och en svart skinnjacka med mc-krage. Under den öppna jackan syntes ett vitt linne som avslöjade en del av en tatuering som sökte sig upp över nyckelbenet och halsen på honom. Ett tribalmönster kanske, fast kantigare. Han verkade inte vara alkoholpåverkad på samma sätt som de andra killarna och det självsäkra sättet han stod på, med fötterna brett isär och armarna vid sidorna, visade det tydliga ledarskapet. Visade att han både var och uppfattade sig själv som ledare för resten av gänget som höll till i nattens kylslagna mörker.

Jeansjackan flinade nervöst mot killen med tatueringen. ”Jag skulle bara erbjuda henne att hänga med oss.”

”Käften.”

Både Julia och Jesper ryckte till vid skärpan i hans röst. Jesper backade ett steg och höll upp båda händerna för att visa att han var oskyldig. Sedan svor han lågt och lommade därifrån med de andra killarna i släptåg. Julia och killen framför henne var de enda som blev kvar vid hennes bil, svagt upplysta av den närmsta gatlyktan.